

Anul 66

Seria II

Nr. 845

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

5 martie 1964

8 pagini

15 bani

FRUMOASĂ PRIMĂVARĂ

De pe tractorul care adine pământul scurcă
privesc cu-nțelepciune și duioșie-n urmă.
Rămăseră departe, în alte zări, plăvanii
și brazdele, spre mine mănoase vin, ca anii.
Cu mine cerul parcă, vecin albastru ară,
cu soarele în frunte. Frumoasă primăvară.
Și cum privim cimpia, în jur, din zare-n zare,
în valuri lungi de brazde se-aseamnă cu-o

mare,
întinsă și bogată, rotundă și frumoasă,
sub vânturi dulci cu sunet de flaut și mătasă.

Cu ani și ani în urmă, cu brațele deschise
soseam pe-aici să seamăn, chemarea unor vise, —
sămînța lor de aur în palme-nții s-o plimb
și-apoi, aleasă binc, să o arunc în timp.
Căci m-a-nvățat partidul măreț al țării mele
cum, din semințe, visul ridică spice grele.
Cu ani și ani în urmă eu stam în cimp afară,
cu comunistii țării. Frumoasă primăvară.
Stam și visam pe glia cu clinuri lungi și line
că freamătă tractoare și murmură combine,
că-acești plugari, dar alții la sufler și privire
dau țarinilor faimă și vieții ferice,
rivnind să-nvețe glicii, cu cartea, meșteșugul
și să-și îngemăneze sudoarea cu belșugul.

Tot ce a crescut din vise azi vede fiecare,
în suflere și-n case, în brazde și-n hambare.
Această mare vie în care spicul cîntă
întreaga depărtare în aur o-nvestmîntă.
De pe tractorul care adine pământu-l scurcă
privesc cu-nțelepciune și amintire-n urmă.
Și-apoi privesc nainte prin vremea care vine
sub semnul bogăției și-al dragostei spre mine.
Și, cum privesc, partidul pe umăr mîna-mi pune.
Și știu care mi-e rostul în epocă și-n lume.

AL. ANDRIȘOIU

Cartier nou în comuna Hălchiu, regiunea Brașov,
construit în ultimii ani de către hainicii colecti-
viști de aici

15 ani de la plenara C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949

AGRICULTURA NOASTRĂ SOCIALISTĂ ÎN PLINĂ ÎNFLORIRE

Acum 15 ani, în zilele de 3, 4 și 5 martie 1949, a avut loc istorica plenară a Comitetului Central al P.M.R. care a elaborat în mod creator, pe baza învățaturii marxist-leniniste, politica partidului nostru în înfăptuirea uneia din cele mai importante și complexe sarcini ale revoluției socialiste — transformarea socialistă a agriculturii.

Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la plenară a făcut o profundă analiză științifică a situației concrete din țara noastră, trasind linia partidului în lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare, stabilind formele și metodele de activitate pentru trecerea la agricultura socialistă, la organizarea gospodăriilor colective. Plenara a indicat ca pe baza reorganizării socialiste a agriculturii să se realizeze trecerea de la agricultura extensivă la cea intensivă prin folosirea tractoarelor și mașinilor agricole perfecționate, a îngrășămintelor naturale și chimice, prin asigurarea cadrelor de agronomi capabili să conducă agricultura după cele mai avansate metode științifice, în scopul ridicării productivității muncii și sporirii continue a producției agricole. Ca urmare a muncii politice de masă desfășurate cu perseverență și răbdare de organele și organizațiile de partid, de organele de stat și de organizațiile obștești, țărănimea muncitoare a pășit cu convingere pe calea agriculturii socialiste. Colectivizarea agriculturii s-a încheiat cu aproape patru ani înainte de termenul prevăzut de Congresul al III-lea al P.M.R., ceea ce constituie o strălucită confirmare a justității politicii partidului nostru.

În decursul acestui vast proces de transformare revoluționară a satelor, viața a adevărit pe deplin înțelepciunea orientării date de plenara C.C. din 3-5 martie 1949 de a se folosi intens formele simple de cooperare în producția agricolă pentru a deprinde țărănimea cu organizarea muncii în comun și de a se acorda cea mai mare atenție consolidării economice-organizatorice a gospodăriilor colective pentru ca ele să demonstreze convingător superioritatea agriculturii socialiste.

„Caracteristic pentru procesul de transformare socialistă a agriculturii — sublinia tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, în raportul prezentat la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale, la 27 aprilie 1962 — a fost înaintarea treptată, con-

tinuă, pe măsura convingerii țărânimii de a trece pe drumul agriculturii socialiste și pe măsura creării bazei tehnico-materiale necesare”.

Transformarea socialistă a agriculturii s-a înfăptuit în condițiile dezvoltării continue echilibrate și armonioase a întregii economii naționale, pe baza politicii leniniste a partidului de industrializare socialistă a țării, de dezvoltare cu precădere a industriei grele, cu pivotul acesteia, industria constructoare de mașini

Partidul și statul nostru democrat-popular au acordat și acordă o atenție susținută dezvoltării bazei tehnico-materiale a agriculturii, ajutorul acordat concretizându-se an de an prin importante investiții, credite, mașini, semințe selecționate, pregătirea cadrelor de specialiști.

Astăzi pe ogoarele patriei lucrează 65 000 de tractoare, 62 000 semănători mecanice, peste 32 000 combine pentru păioase și mii de alte mașini și agregate aparținând S.M.T.-urilor, care constituie pentru gospodăriile colective un sprijin esențial în obținerea unor recolte sporite. A cunoscut, de asemenea, o puternică dezvoltare industria chimică, ale cărei produse (îngrășăminte, insectofungicide și altele) au un rol important în aplicarea unei agrotehnici moderne, în vederea obținerii unor producții superioare la hectar.

Exemple vii în obținerea de producții mari, în constituie gospodăriile agricole de stat, unități socialiste puternice, organizate pe baze științifice, care aplică agrotehnica cea mai înaintată, punind totodată la îndemina gospodăriilor colective semințe din soiuri de înaltă productivitate, material săditor și animale de rasă pentru reproducție.

Reorganizarea conducerii agriculturii, prin crearea Consiliului Superior al Agriculturii, a consiliilor agricole regionale, raionale și orașenești, redistribuirea cadrelor de specialiști, îmbunătățirea învățămîntului agricol și organizarea învățămîntului agrotehnic de masă, precum și alte măsuri luate de partid și guvern, contribuie din plin la aplicarea cu succes a unei agriculturi moderne, intensive.

Introducerea cu ani în urmă a sistemului de contractare și achiziții, avantajele oferite prin contracte au mărit interesul țărânimii de a spori producția agricolă vegetală și animală și de a vinde statului

cantități tot mai mari de produse. Au crescut continuu veniturile țărânimii, belșugul s-a statornicit pentru totdeauna în satele noastre. Despre actualul nivel de trai material și cultural al țărânimii vorbesc concludent volumul mereu crescînd al mărfurilor desfăcute la sate, cele 383 000 locuințe sătești construite numai în ultimii patru ani, miile de școli și așezăminte culturale în care pulsează o bogată activitate culturală și artistică de masă.

În cuvîntarea pe care a rostit-o de curînd la Conferința de partid a orașului București, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej sublinia că partidul „s-a preocupat de asigurarea unei structuri raționale a producției agricole, potrivit cerințelor dezvoltării continue a economiei naționale și nevoilor de consum ale populației. În centrul eforturilor din domeniul agriculturii a fost pusă, ca problemă cheie, hotărîtoare, sporierea continuă a producției de grîu și porumb. S-au asigurat astfel pîinea populației, necesitățile de furaje pentru șeptelul în continuă dezvoltare, constituirea de rezerve”.

De mare însemnătate pentru dezvoltarea continuă a agriculturii noastre socialiste este consolidarea economică a gospodăriilor agricole colective, cerință care se realizează prin creșterea avutului obștesc, îmbunătățirea conducerii și organizării muncii, aplicarea justă a formelor de repartiție și continerarea materială a colectivităților. În perioada actuală oamenii muncii din agricultură se preocupă să asigure buna pregătire a campaniei de primăvară și executarea lucrărilor la un nivel agrotehnic superior pentru a întâmpina cea de-a 20-a aniversare a eliberării patriei noastre prin succese de seamă în sporirea producției agricole și creșterea șeptelului, pentru creșterea belșugului de produse agro-alimentare.

Împreună cu toți oamenii muncii, țărâni colectivști, lucrătorii și specialiștii din agricultură pășesc cu hotărîre spre noi succese în înfăptuirea politicii înțelepte a partidului, muncind cu hărnicie și entuziasm pentru dezvoltarea agriculturii socialiste, pentru sporierea continuă a producției agricole, conștienți că astfel contribuie din plin la înflorirea patriei și la ridicarea neîncetată a nivelului de trai al întregului popor.

SE SCHIMBĂ FAȚA SATULUI

M-am întâlnit nu demult în Brașov cu un vechi prieten din armată. Ne-am bucurat amindoi. Poate că în alte condiții ne-am fi salutat simplu și ne-am fi văzut fiecare de ale noastre. Acum însă era ceva care ne îndemna la vorbă. Subiecte: o mie și unul. Nu despre anii din armată (aceia au trecut așa cum au trecut), ci despre viața și îndeletnicirile noastre.

„Ce mai faci?” Întrebarea a venit pe neașteptate din partea amindurora.

„Bine! — a răspuns el vesel. — Sint brigadier în gospodăria colectivă din Hărman. Dar tu?”

Eu? De astă dată răspunsul meu a venit ceva mai greu. Aș fi vrut să-i spun totul dintr-o suflare. Cu ce să încep? Cu munca de răspundere pe care o am și cu bucuriile ce mi le dă această muncă? Bucuria aceasta o cunoaște și el. Îi voi povesti atunci despre faptul că eu, Dudaș Iacob, unul din cei mai săraci oameni din sat, căruia în trecut nu-i acorda nimeni nici o atenție, răspund astăzi de cel mai greu sector din gospodăria noastră. Da. De la acest subiect am și pornit. În câteva cuvinte cele spuse de mine prietenului ar suna cam așa: Gospodăria noastră e tină. Tină, dar puternică. Spre convingere, intră în sat și oprește-te la casa oricărui colectivist. Te vei minuna. Nu vorbesc numai de cămărilor pline, de mobilă sau alte bunuri de preț, ci despre bucuria cu care ești întâmpinat. Intră la Doban Maria una din cele mai destoinice șefe de echipe de la noi. Nu se va mai scuza ca altădată și nu-și va mai fringe mâinile neputincioasă că nu are cu ce te ospăta. Acum se va simți mândră să-ți ofere o fărîmă din marea ei bucurie. Are de toate și știe să omenească un oas-

pete. Știa și înainte, dar n-avea de nici unele. Intră la Mușat Ana. La fel. Aici vei găsi o bibliotecă plină cu cărți din care citește mereu cu pasiune... Gospodăria colectivă a schimbat din temelie viața oamenilor. Acum ne preocupăm cu toții pentru consolidarea ei economică și organizatorică, pentru sporirea averii obștești. Construim un nou grajd pentru o sută de capete de vite, că cele două pe care le aveam au devenit neîncăpătoare. Facem încă un padoc pentru porci, încă un saivan pentru oi. Ne pregătim intens pentru campania agricolă de primăvară.

Alde Timariu Ion își face casă. Să-i dăm oleacă de ajutor la săpături și la cărat piatra pentru fundații. Alde Sbarcea Maria are nevoie de ajutor să-și bage bucatele în cămări. Dar la câte lucruri nu se ajută oamenii? Noi, cei din comuna Budila trăim astăzi bine. Dar e prea puțin spus bine în comparație cu viața din trecut. Trăim foarte bine și vom trăi și mai și. Gospodăria prosperă. Noi de asemenea. În sat avem magazine de tot felul, Avem cămin cultural, ceea ce nu era altădată, avem bibliotecă și televizoare. În casa cea mare și în parcul ca în povești al fostului grof se află astăzi o colonie de vară pentru pionieri. Tot la trei, la trei case una e nouă și alta se construiește acum.

— Ce mai faci? m-a întrebat vechiul prieten.

— Foarte bine! Neam de neamul meu au fost oameni fără nici un căpătii. Astăzi eu, familia mea, tovarășii din colectivă toți sintem oameni cu O mare. Și pentru aceasta îi mulțumesc din inimă partidului.

DUDAȘ IACOB
brigadier de cîmp
G.A.C. Budila, regiunea Brașov

MUNCIM DUPĂ INDICAȚIILE ȘTIINȚEI

Marti și vineri, în fiecare săptămână, ferestrele școlii noastre sint luminate pînă seara tîrziu. Ceji ce vin aici nu mai sint copii de școală. Elevii din „grupa mare”, cum ne spun lectorii mai în glumă, mai în serios, se întimplă să nimerescă în băncile ocupate dimineața de copiii lor. 211 cursați, din care mai mult de jumătate sint în anul II al învățămîntului agricol, deprind lecție de lecție, tainele științei belșugului.

Învățătura a devenit un lucru obișnuit în satul nostru. Și asta este un lucru foarte însemnat pentru noi. Mai-nainte, creionul nu prea stătea în mîinile țaranului. Dar chiar dacă avea știință despre felul cum trebuie lucrat pămîntul, tot n-avea ce face cu ea. Peticul de pămînt nu se împăca cu știința, și nici știința cu ogoarele fărîmițate. Acum să-i vedeți pe colectiviiștii noștri cu creionul în mînă, cu caietele în față, atenți la ce spune lectorul! E drept, ca orice lucru nou, învățămîntul agricol a avut de întâmpinat greutăți. Unii dintre noi lipseau citeodată, alții se îndemneau mai greu, zicînd de moși și de strămoși care au lucrat pămîntul fără știință... Comuniștii din satul nostru s-au apropiat de fiecare cursant și i-a explicat pe îndelete ce foloase ne poate aduce cunoașterea științei agricole. Și așa, venind azi la o lecție, miine la alta,

oamenii au prins drag de învățatură. Colectiviștii ca Elisabeta Bogdan, Constantin Grotaru, Gică Popa, Aneta Lungu, Vasile Munteanu, Constantin Munteanu și mulți alții, ca să nu amintesc decît cîțiva din „elevii” cei mai sirguincioși, termină acum anul II, bucuroși că au învățat lucruri atît de folositoare la școala belșugului.

Acum ne pregătim pentru seminariile recapitulative și puțin mai încolo, vom duce pe cîmp cele învățate. Rar găsești acum la noi la Buhoci un om care să nu-și dea seama de foloasele cunoașterii și aplicării științei agricole. Vedem în lumina învățaturii, statornicită pentru totdeauna în satele țării, ajutorul partidului dat nouă, țărânimii colectiviste. Așa cum — sint 15 ani de atunci — partidul ne-a arătat calea de a ieși din sărăcie, calea de a trăi o viață demnă de un om, calea unirii noastre în mari gospodării colective, tot așa ne-a arătat că drumul belșugului mereu crescînd presupune unirea științei cu agricultura.

Am urmat și vom urma întotdeauna cuvîntul înțelept al partidului nostru.

T. GODOCI
colectivist din satul Buhoci,
regiunea Bacău

In magazinul universal din comuna Daia Romînd, raionul Sebeș

Producții sporite în sectorul zootehnic

Anul acesta gospodăria noastră va încasa pe produsele contractate cu statul 2.102.792 lei. O bună parte din aceste produse vor proveni din sectorul zootehnic. Colectiviștii din Cîndești vor trimite orașului 130.000 litri lapte, 40.000 ouă, 13.500 kg. carne de vită și mînzat, 8.000 kg carne de porc, 4.000 kg caș de oaie, aproape o tonă de lînă ca să nu mai vorbim de miei, de păsări și altele.

De cînd știu eu Cîndeștiul niciodată nu s-a mai pomenit o asemenea producție din creșterea animalelor. În anii următori sectorul nostru zootehnic își va mări și mai mult producția.

Mi-aduc aminte de vremea cînd molimele ne măcinau în voie animalele. Era mare lucru să ai cu ce să le hrănești dar să le mai și doctoricești. Să poftescă oricine dorește să ne vadă vacile de rasă, porcii, păsărețul, grajdurile noi pentru animale. Chiar în mijlocul lor, ridicat de curînd, se află dispensarul veterinar, o construcție modernă cu 6 camere distribuite fiecare după scopul ei: camere de colectare a laptelui, camere pentru însămințări artificiale, o cameră a tehnicianului veterinar etc. La dispensar, unde se acordă animalelor îngrijire științifică, te întâmpină tehnicianul veterinar, Tudorel Năsiescu, proaspăt absolvent al școlii veterinare din Roman. Înzestrat cu instrumente și medica-

mente pentru uz veterinar, dispensarul face față tuturor nevoilor. Nu mai spun cît ajutor avem acum în lupta pentru lichidarea sterilității și a mortalității.

Iată explicația pentru care mortalitatea la animale a fost lichidată și așa zice că asta se întimplă aici, cu adevărat pentru prima oară. Camerele de colectarea laptelui au rezervoare de beton în care se depozitează bidoanele cu lapte. Vara laptele e ținut, pînă la transportarea lui, la gheață.

Zilnic se stabilește aici pe loc, cu un aparat special, gradul de grăsime. Numai după acea laptele e transportat la I.C.I.L. Buhuși.

M-am oprit mai mult asupra dispensarului — o realizare cum n-a mai avut pînă acum gospodăria noastră — ca să știe cititorii că la noi colectiviiștii au deschis larg porțile științei, că-i înlesnesc pătrunderea în toate sectoarele gospodăriei, fiindcă au verificat că asta-i spre folosul gospodăriei și al lor. Dacă azi în toate casele nu lipsește mobilă nouă, aparatul de radio, îmbrăcăminte după gust, multe lucruri care țin de un trai civilizată, asta se datorește și faptului că la venitul general al colectiviiștilor o contribuție de seamă o aduce sectorul zootehnic.

TACHE VASILACHE
colectivist,
comuna Cîndești, raionul Buhuși

O DATĂ CU COLECTIVA A INFLORIT ȘI VIAȚA NOASTRĂ

Cuvîntul înțelept al partidului a fost înțeles și urmat cu încredere și de oamenii din comuna noastră. În frunte cu comuniștii, cu zece ani în urmă ei au pornit pe drumul gospodăriei colective, drumul trasat de partid în istorica plenară a Comitetului Central al P.M.R. din 3—5 martie 1949. Azi, după ce am lăsat în urmă trecutul, după ce am depus stăruință în muncă, putem spune că avem o gospodărie colectivă puternică, cu ramuri de producție armonios dezvoltate, care ne asigură an de an venituri însemnate. Cîmpurile noastre rodesc acum înzecit. Anul trecut, de exemplu, am obținut aproape 2.000 kg de grîu în medie la hectar, iar de pe 800 de hectare, în condițiile unui an nefavorabil, 2.614 porumb boabe în medie la hectar. Acestea sint roade ale unirii pămînturilor în tarlale mari, ale lucrării lor după cele mai avansate metode ale agrotehnicii, cu mașini și unelte agricole moderne puse la îndemîna noastră de industria socialistă a patriei. O ramură aducătoare de venituri însemnate pe tot

timpul anului este zootehnia. Acest sector de producție, căruia i-am acordat o atenție mereu sporită, numără în prezent cîteva mii de animale (vacii, oi, porci) din rasele cele mai valoroase. În acest an, pe baza contractelor încheiate cu statul, vrem să obținem din acest sector aproape un milion de lei. Viticultura ocupă și ea un loc fruntaș în structura gospodăriei. Pe dealurile sterpe, care altădată nu produceau nimic, la indicația partidului și cu ajutorul specialiștilor, noi am făcut podgorii roditoare pe aproape 80 de hectare. Această acțiune continuă. Acum, zilnic urcă pe dealuri, cu tîrnăcoape, cu sape și cu alte unelte, aproape 500 de colectiviiști. Vrem să sporim averea colectivei prin plantarea în acest an a încă 20 de hectare cu vie. Venituri însemnate ne aduc grădina de legume, livada, atelierul de reparații. Toate acestea la un loc formează un continuu izvor de belșug care se răsfrînge în viață și traiul fericit al colectiviiștilor noștri. În prezent, fondul de bază al gospodăriei noastre atinge aproape nouă milioane.

Pe măsură ce gospodăria colectivă s-a dezvoltat din punct de vedere economic, a crescut și nivelul de trai al colectiviiștilor și o dată cu asta a înflorit și satul. Acum casele noi, durate în stil modern, se numără cu sutele, lumina electrică, radioul, cartea de specialitate și de literatură au pătruns în fiecare casă. Căminul cultural desfășoară o bogată activitate culturală și artistică.

Firește că, așa cum ne-a învățat partidul, noi primim lucrurile prin prizma mersului continuu înainte. Sub conducerea organizației de partid colectiviiștii noștri vor munci cu și mai multă însuflețire pentru a consolida succesele de pînă acum, pentru a-și face un viitor fericit.

CONSTANTIN STÂNCULEȚ
brigadier la G.A.C. Stoicănăști,
regiunea Argeș

FERESTRELE IERNII

LA FĂCĂENI

Ferestrele iernii nu sînt altceva decît denumirea poetică pe care tractoriștii o dau zilelor frumoase din anotimpul rece.

În lunca Borcei, la Făcăeni, aceste „ferestre de iarnă“ au fost atacate încă de la 6 februarie a.c. Expresia „au fost atacate“, ca și altele folosite de mecanizatori, nu este deloc improprie. Terenul se lasă greu cucerit de tractoare. Fără puterea și sprinteneala „Universal“-ului făuriți la Brașov, soarele desfundate din luncă ar sta nearate încă mult timp și... primăvara bate la ușă! Dar mașinile, oricîte calități ar avea, depind de oameni, de cei care atacă ferestrele de iarnă.

Despre ei ne-a vorbit, la fața locului, directorul S.M.T. Făcăeni, Alexandru Stanciu. Un docar („mașina de toamnă și iarnă a directorului“) ne-a purtat prudent pe drumuri inaccesibile mașinilor obișnuite. Am ajuns pe locul fostului Iezer-Vlădeni, desecat cu ani în urmă. Acum, de pe fundul bălții care a pierit, colectivității culeg în fiecare toamnă producții superioare de porumb. Aici, în luncă, gradul de umiditate din sol este mare, porumbul se coace mai greu ca pe Bărăgan și este cules mai târziu. Iarna găsește de aceea terenul nearat. Tractoriștii nu se lasă însă...

Între 19 și 21 februarie a. c. peste Balta Ialomiei și împrejurimi s-a abătut un viscol. Vîntul a început a bubui dintr-odată. Temperatura a scăzut brusc. Valuri de zăpadă izbeau orbește în orice obstacol întîlnit. Surprinși pe tractoare de furia acestui „tornado“ cum îi spun meteorologii, comunistul Vasile Munteanu, candidatul de partid Nicolae Alexandru și Dima Petre au continuat să are multe ore. Ei nu s-au retras dinaintea stîhiilor deslănțuite decît atunci cînd i-a silit starea terenului. „Fereastra de iarnă“ a fost forțată și lărgită cu 9 ore. Și poate că de jos din luncă, tractoriștii nu puteau să vadă prin trîmbele care albeau văzduhul, că pe terasa naturală a Borcei apăruse răzbătătorul docar al directorului.

Capriciile iernii, oricît de brutale uneori, sînt trecătoare. Oamenii le suportă, le dau convenita replică și merg în întîmpinarea primăverii. S.M.T. Făcăeni — pe care comunistul Alexandru Stanciu, fost muncitor într-o uzină arădană, îl conduce de 12 ani — este pregătit pînă în cele mai mici amănunte. Toate tractoarele și mașinile agri-

coale, reparate și revizuite, se află aliniate la brigăzi. Primăvara poate veni.

Viitorii tehnicieni

S.M.T. Făcăeni are și o „pepinieră“ de material uman: școala profesională de mecanici agricoli. Înființată în 1961, este una dintre cele mai tinere școli de acest fel din regiunea București. Anul III, care va da examenul de diplomă în iunie a.c., va fi prima promoție de absolvenți ai acestei școli.

Elevii au intrat de cîteva zile în perioada de practică, lucrînd efectiv pe tractoare la stațiunile care i-au trimis în școală. Ei s-au prezentat la practică cu o bună carte de vizită: școala lor a luat premiul I la faza regională a concursului „Viitorii tehnicieni ai agriculturii socialiste“ organizat de Consiliul Superior al Agriculturii, cu tema:

O vizită „pe brazdă“: directorul S.M.T. Făcăeni controlează calitatea arăturii făcute de tractoristul Nicolae Alexandru.

„Tractorul, baza energetică a agriculturii socialiste“.

După concurs, elevii care au reprezentat școala din Făcăeni au fost duși de către directorul adjunct Leon Mihnea într-o excursie la București. Vremea frumoasă le-a prilejuit și lor o „fereastră de iarnă“ atacată însă în chip turistic. Acum, ei lucrează pe brazdă. Vor fi la înălțimea premiului?

Cînd mercurul coboară

La G.A.C. din Făcăeni, stația de incubație scoate pui

de o zi în cantități industriale. Numai pentru fondul gospodăriei sînt planificați 44 700 pui. Alți 117 000 pui de o zi vor fi livrați contra cost unor gospodării vecine.

Prima serie de puș a fost scoasă la mijlocul lunii ianuarie și puiernițele s-au umplut de puțul micilor viețuitoare. Așternuturile de paie se schimbau din două în două zile, cotloanele caloriferelor de zid răspindeau căldură zi și noapte, în șoproanele puiernițelor fuseseră depozitate lemne de foc din belșug, iarna deschidea numeroase „ferestre“ cu timp frumos și se părea că nimic nu va primejdi viața puilor.

S-a abătut însă viscolul. Zăpada a pătruns în podul puiernițelor. Șoproanele au fost literalmente burdușite cu nea. Lemnele de foc s-au umezit. Zidurile au început să înghețe. Mercurul termometrelor din puiernițe cobora alar-

mant: de la 26°, la 20°, la 18°, apoi la 16°... Focul din sobe amenința să se stingă. Puii se îmbuchetau, căutau un ungher mai călduros și se resemnau rebegiți. Moartea îl pîndea pe aproape.

De la ferma de păsări s-au dat imediat telefoane la sediul G.A.C. Era nevoie de lemne uscate. Fără nici o întîrziere. S-au pus în mișcare zeci de oameni. Lemne uscate erau greu de găsit. S-a scociorit pe la ateliere, pretutindeni. Conducătorii de atelaje s-au oferit să plece prin viscol. Coborîrea mercurului a fost oprită iar puii salvați.

Se mai văd și acum spinările innegrite și subțiate ale lungilor troiene ridicate ici, colo. Oamenii care au trecut prin acea încercare nici nu le mai bagă în seamă. Documentele brigadierului consemnează: „mortalitate sub procentul admis“. Simplu, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Noul în zootehnie

La înființare, G.A.C. Făcăeni n-a avut nici o vită de producție. În 1957, număra 83 de taurine. Astăzi are aproape o mie, fiind colectiva cu cea mai frumoasă fermă de taurine din raionul Fetești. Ea și-a depășit în 1963 atît planul de producție cît și pe cel de livrări de lapte și carne.

Toți îngrijitorii care lucrează la fermele de animale au o vechime între 3 și 6 ani în această meserie și sînt înscriși la învățămîntul zootehnic. Acești pricepuți gospodari au primit în vizită, într-un schimb de experiență organizat la sfîrșit de februarie, pe brigadierii zootehniști din gospodăriile colective ale raionului Fetești. Era o zi calmă, nefriguroasă, adevărată fereastră de iarnă, tocmai bună pentru asemenea vizite.

Noutatea cea mare oferită oaspeților a fost folosirea ureei și melasei în furajarea tineretului pus la îngrășat. Fără nici un conspect sau notiță ajutătoare, comunistul Nicolae Biltan, brigadierul fermei de tineret, le-a explicat vizitatorilor mecanismul preparării noului furaj și însemnătatea lui economică. Grosierele (coceni și paie), în amestec cu ureea și melasa, își măresc mult valoarea nutritivă prin creșterea conținutului de proteine digerabile. Totul este ca amestecul să se facă uniform și numai în dozele prevăzute de rețetarul întocmit de inginer.

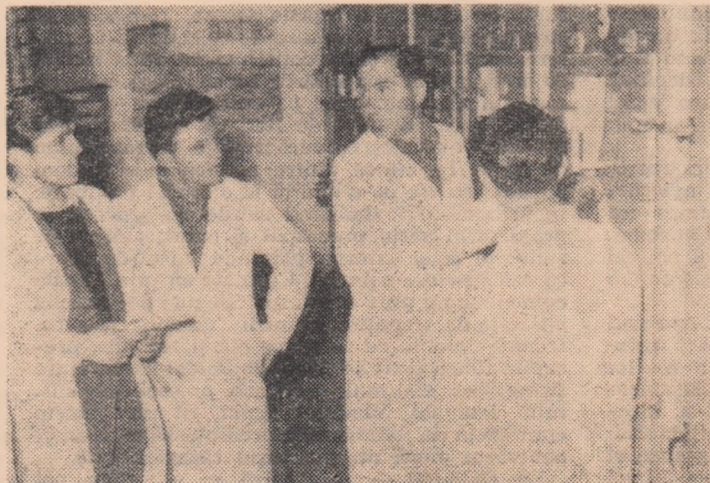
Nicolae Biltan a luat la întîmplare vițelul cu matricola 418: între 6 februarie (de cînd s-a introdus noul furaj) și 23 februarie, acest vițel a crescut în greutate cu 9 kg, spor foarte bun pentru perioada de iarnă.

Folosindu-se ca furaj grosierele în amestec cu uree și melasă, se economisesc în 3 luni, la cei 130 de viței furajați după noua metodă, aproximativ 5 400 kg de concentrate, 11 700 kg de fin-lucernă și 15 600 kg de porumb-siloz. Acest convingător calcul a făcut o mare impresie asupra oaspeților. Pare aproape de necrezut că poți obține asemenea rezultate făcînd atîta economie!

Discutînd despre lucrurile mari, vizitatorii nu le-au uitat însă nici pe cele mărunte. Unul le reproșa îngrijitorilor că au lăsat să cadă prea mult siloz din iesle în așternut, iar altul observa că biberonele și căldările nu trebuie să stea aninate la linia grajdului, ci în camera-vestiar, ca să nu le acopere praful stirnit de țesale.

Spre seară, a început să burnițeze și să bată vîntul. „Fereastra de iarnă“ s-a închis, nu însă mai înainte ca oamenii să o folosească din plin.

NICOLAE CULCEA

Strînși în jurul lui Marin Biltan, responsabilul stației de incubație, cîțiva tineri colectiviști din Tîndărei se instruiesc în tehnica mînuirii incubatoarelor.

Învățînd din cărți și din practică

Șef de fermă. Sub supravegherea lui își desfășoară munca 22 de îngrijitori de vaci. Zilnic are multă bătaie de cap cu problemele de producție. Și totuși, comunistul Petru Năstase de la gospodăria colectivă Coarnele Caprei, raionul Hîrlău, își găsește vreme și pentru alte preocupări care întregesc profilul lui spiritual. Iată-l în casa îngrijitorilor — special amenajată în centrul sectorului zootehnic — la o seară de lectură. Tema: îngrijirea și hrănirea rațională a vacilor de lapte. S-a adus pe masă un teanc de broșuri și reviste. Din ele, Petru Năstase a selecționat materiale legate de specificul muncii în gospodăria colectivă. Împreună cu îngrijitorii mai noi în meserie el a organizat o șezătoare pe tema: „Învățămîntul din cărți și din practica altora“. El a explicat lui Traian Corban, Emil Popa, Dumitru Birzoi și altora cum a reușit să desprindă din cărți învățămînt deosebit de folositoare pentru meseria lui. Într-adevăr, cartea este un bun sfetnic al comunistului Petru Năstase. Poate că și lecturile l-au ajutat ca în anul trecut să obțină peste 2 100 litri de lapte pe cap de vacă furajată de la lotul pe care îl îngrijește. În același timp, i-a ajutat și pe ceilalți îngrijitori să-și îndeplinească sarcinile de producție. Acum Petru Năstase este în primele rînduri pentru îndeplinirea sarcinilor de plan ale anului în curs. În luna ianuarie el a obținut cu 200 litri de lapte mai mult de la lotul său de vaci. Și ceilalți îngrijitori au rezultate bune. Pe întreaga fermă în aceeași lună s-au obținut cu 1 000 litri de lapte în plus. Pe panoul frunțașilor se află și comunistul Petru Năstase al cărui portret îl prezentăm aici.

N. BARBU

Ion Manea, vicepreședintele gospodăriei, prezintă oaspeților istoricul dezvoltării fermei de taurine.

TI-ADUCI AMINTE IERONIME ?

Trag nădejde că rindurile acestea or să pice și sub ochii lui Ieronim, feciorul de țaran de pe Mureș. L-am cunoscut ostaș, cu douăzeci de ani în urmă, în drum spre front, într-o oprire vremelnică la Mirăslău. Era isteț, viteaz și de o nemaipomenită veselie. Ridea tot timpul mijindu-și ochii albaștri. Hohotea în el tinerețea. Am scotocit împreună toate cotloanele Mirăslăului. Am găsit satul amorțit, cufundat într-o sumbră așteptare. Geana zării se imbrăca seara în fumul și purpura canonadelor. Și mi se părea în clipele acelea că satul stă cu fruntea îngropată în țărână ca butucii bătrini de vie de pe povirnișurile de atunci și de acum. Ne-am despărțit într-o zi. Mi-a lăsat amintire zimbetul, ca pe-o rază de lumină. De atunci nu l-am mai văzut. De douăzeci de ani va să zică.

I-am căutat trăsăturile pe chipurile celor din Mirăslău, unde m-am întors de curind. Unul anume, care să-i semene leit, să zică: „Uite-l pe Ieronim” — n-am găsit. Dar am găsit la unul ochii, la alții zimbetul, la cei mai mulți deșteptăciunea țărănească a lui Ieronim. Și-n toți l-am aflat pe Ieronim însuși. I-aș povesti, de l-aș vedea, uimitoarea prefacere a Mirăslăului, pe care oamenii de astăzi l-au făcut pentru a treia oară eroic, de astă dată cu instrumentele muncii pașnice.

Același pîriu care seacă vara și încremenește iarna sugrumat de ghețuri, taie satul în două. Aceleași terase, orientate în toate felurile, pe care se află instalații în chipul cel mai ciudat Mirăslăului. Dealurile din jur împănate cu vii au rodit de atunci de 19 ori la rind. Păcă-s toate așa cum au fost și totuși...

Mă însoțește în drumul acesta de evocare Ion Ispas, vicepreședintele și secretarul organizației de bază al gospodăriei. Mergem pe vechile ulițe și ne delectăm numărând casele noi: „101, 102... 105, 189... 200, 250”. Cu ele a pătruns în Mirăslău aerul orașului. Sint făcute după normele arhitecturii urbane.

— Dacă vrei, intrăm în casa lui Socs, fierarul — propune Ispas.

Fierarul a venit în fugă de la atelier, cu șorțul pe el, cum se află, ca să-și primească oaspeții. În camera din față își ia ochii o garnitură cu furnir de nuc. Nevastă-sa Carolina țintește spre o „cameră combinată”. Și fiindcă nu știm ce înțelege ea prin „cameră combinată”, o rugăm frumos să ne explice: un recamier, masă, patru scaune... tapisate — adaugă repede, pentru ca nu cumva să înțeleagă Socs greșit, cum că ar vrea din cele simple.

Mirăslăul a golit depozitele de mobilă din Aiud. „S-a speriat U.R.C.C.-ul” — spune Ispas. Cînd au intrat în gospodărie alde Socs, aveau 50 de ari și stăteau toți într-o odăiță. La ieșire ne împiedicăm de motocicletă. Are husă pe ea și așteaptă... topirea zăpezii.

— Atunci, cînd se topea zăpada — reia Ispas, făcînd o asociere cit se poate de literară — mergeam la popa Filon și ceream griu să ieșim din iarnă. Vara îi munceam. Învoiala era: el griul și noi paie. Și fiindcă omul nu poate minca paie, boabe tot de la el luam. Și lăsînd o clipă baltă povestea asta veche, revine la prezentul lor fecund și luminos și spune că anul trecut li s-au împărțit colectivizilor numai bani două milioane și jumătate. Dintre noii înstăriți ai Mirăslăului, 80 de familii n-aveau înainte nici un iugăr de pămînt, iar 200 de la unu la două hectare.

Dar în fond Ion Ispas cine este? Cine este omul care își dă cu toți binețe, care știe de cite ori respiră pe minut Mirăslăul, care știe că oamenii au cumpărat anul trecut de la cooperativă de 800 000 de lei și că media de viață a adulților a ajuns la 60 de ani? Omul meu are o biografie tragică. Părinții nu și-i știe. L-a crescut o mătușă, pe nume Ana Ispas, care pentru agoniseală muncea tot la popa Filon. Pe semne că de prea multă trudă, mătușa a murit și l-a lăsat la 12 ani fără nici un rezim. Și argat la bogăteni. Tinerețea e de felul ei zgomotoasă dar el purta pe chip stigmatul tristeții și al insurării. A trăit tăcut și anonim. Acum deține trei funcții de onoare. A treia e cea de deputat în sfatul popular. De la înființarea sfaturilor populare e ales și reales deputat. Îmi explică un lucru care mi se pare la fel de răscolitor ca acela dacă Mureșul s-ar apuca într-o zi să curgă invers.

— „Înainte erau în sat trei, oameni foarte bogați. Dar și între ei se stabilise o ierarhie. Cel care avea mai multe hectare era pomenit primul. Erau, moralicește vorbind, toți niște nimicuri. Dar erau avuți și noi cei pe care-i vedeți aici, trebuia să ne scoatem palaria cînd îi zăream...”

Și mi-e dat să-l ascult tot pe el vorbind mai departe de personalitatea nouă a satului, adică cea care concentrează la un loc vrednicia, cinstea, simțul omeniei, atașamentul față de gospodăria colectivă. Și-aș începe, — ca un exemplu — cu președintele Chirilă Dănilă. E ordonat în vorbe, în gesturi și în gândire. Nu știe ce-i pripa și minia. Lîngă el și se odihnește cugetul. Are o siguranță și o meticulozitate de ceasornicar. Îi iubesc oamenii fără nici o rezervă. De aceea obștea

l-a ales președinte. L-am văzut înconjurat de brigadierii la o ședință fulger. Soarele palid se ascundea după cușma de zăpadă a caselor și ei vorbeau aici de primăvară. Aproape c-o sileau să vină. Plănuiau să semene în „ferestrele iernii” sfeclă de zahăr. Tractoarele și porniseră să trezească pămîntul. Oamenii sint grăbiți Trăiesc viața cu o frenezie pe care n-am crezut-o, pe care n-aș fi bănuțit-o aici la malul Mureșului, unde înainte totul curgea domol ca apa.

Chirilă Dănilă, președintele gospodăriei colective „Întrăjirea” Mirăslău

Emeric Taloș se interesează de densitatea porumbului. Ce legătură are Emeric Taloș cu densitatea porumbului? Are. Povestea începe mai de mult și tot de la Chirilă Dănilă, care cumulează, în persoana sa dubla funcție de președinte și agronom. Ca președinte se gîndește la mărirea potențialului economic al gospodăriei. Ca agronom, la modul cum poate s-o facă. E un neobosit căutător de soluții. A transmis preocuparea asta și brigadierilor. Împreună au hotărît să îngrașe și să irige solele de porumb. Și au pus mult entuziasm în treaba asta, fiind ceva care viza un viitor apropiat și promițător. Au stabilit, pentru prima oară în practica agricolă a Mirăslăului și în respectul factorilor pedoclimatici, o densitate de 35 000 de plante la hectar. Au fost toți de acord. Un singur om n-a spus nici da, nici nu: Emeric Taloș. În 1962, în timpul prașilei, președintele a fost chemat la București (e membru în Consiliul Superior al Agriculturii). La întoarcere a aflat că Taloș a rărit porumbul pe o suprafață de 10 hectare, aducîndu-l la o densitate de 18 000 de plante.

— L-am întrebat — relatează Chirilă — nițel iritat: — „Bine Taloș, parcă rămăse vorba să nu rărim”. — S-a încurcat. Mi-a spus că a înțeles greșit. Era momentul să închid discuția. N-o să credeți, dar țin mult la el fiindcă-i cinstit și vrednic. Își făcuse în fond, de pe poziția lui conservator, o socoteală simplă: dacă chestia asta cu den-

sitatea n-o să meargă, scot din pagubă cu producția de pe cele 10 hectare. Trebuie să spun că tot pămîntul brigăzii lui e lucrat cum nu se poate mai bine. Și într-adevăr, pe cele 10 hectare producția a fost de 4 200 kg la hectar. Un singur lucru nu l-a bănuțit Emeric și nici eu nu i l-am spus. Lotul cu pricina a devenit, — nedeclarat pînă la culles, — lot demonstrativ. Toamna, și-a recoltat ca să zică așa singur lecția, de acolo de pe cîmp. Pe tarlăua învecinată (32 hectare) s-au obținut 9 500 kg la hectar.

— Densitatea, anul ăsta, tot 35 000 la hectar rămîne... nu-i așa? — întreabă Taloș precaut, temîndu-se ca nu cumva președintele să se răzgîndească. Cine ar fi bănuțit cite se pot ascunde uneori îndărățul unei întrebări atît de simple!

La căminul cultural comisia de femei ține ședință. Iuliu Noian, președintele sfatului, iese o clipă și soarbe lacom dintr-o țigară.

— Despre ce se discută acum? — ne informăm.

— Despre somnul pruncilor. Maria Corviță educatoarea, e minioasă. Mamele nu-și îndeamnă copiii să doarmă. Și dacă nu dorm, nu cresc îndeajuns și nu se îngrașă. Președintele nu glumește. Este într-adevăr o problemă.

Știți unde-i căminul cultural în Mirăslău? La poalele cotei 509. La cota 509 și pe altele pe care le înălbesc primăvara corcodușii, se incubaseră nemții în retragere. Au fost scoși de acolo și înfrinți de niște oameni care, apărînd un pămînt scump, înfruntau moartea. Numele onora a rămas încrustat în dalele de marmoră de la șosea: soldat Sas Vasile, frunțaș Lăpuș Niculae, apoi un erou necunoscut și alt erou necunoscut...

La poalele cotei 509, după 20 de ani, oameni maturi din Mirăslău discută despre „somnul de după-amiază al pruncilor.

E cu neputință aici să uiți trecutul. Amintirile te învăluie la fiecare pas ca un roi de fluturi. Și asocierile se iscă fără voie. Pe aceleași cîmpii înșesate în timpul luptelor cu semne și indicatoare, apar vara niște plăcuțe roșii, care de asemenea indică ceva. Pe ele e scris soiul de griu și de porumb din fiecare tarla, metodele de lucru aplicate, timpul afectat fiecărei lucrări, ce producție e prevăzută. Mai sint însemnate numele unor brigadieri pașnici, ale unor brigăzi pașnice, care frămîntă pămîntul acesta, îl îndulcesc cu apă din Mureș și ivesc pe mese pîta albă.

În ultimii doi ani gospodăria din Mirăslău a adăugat la fondul de bază 2 milioane lei. Trăiește Mirăslăul o ofensivă a progresului desfășurată prodigios. Gospodăriile colective Decea, Lopadea Veche și Cicău, azi unificate cu Mirăslăul, au fost încorporate într-un singur an ritmului colectivei de la centru.

Ea este decorată cu Ordinul Muncii cl. I. Pentru a treia oară în istorie Mirăslăul își cucerește o faimă plină de noi și adinci înțelesuri.

VIRGIL TOSO

S trăbătem podișul Dob spre nord-vest, pe șosea asfaltată care coboară pante line, șerpuitoare, pe dealurile fără zăpadă, ca dune negre vălurite de crivăț. Erizul microbuzului este în de luminile roșii ale soarelui enorm care apune singuratec Balta Brăilei. Pămîntul coboară înserare; în culele văilor să lumineze ciudatele constele ale satelor rămase în urmă.

Părăsim șoseaua asfaltată, trâm pe un drum tare, de pămînt ocolind un timp printre arbori ca să coborim apoi pe clinu.

ÎNTR-UN S

lului spre satul Băltăgești. Cînd s-au cufundat în întunericul al văii; numai geamurile și ietoare privesc în noapte cîmpul ghețat peste măguri.

Oprim în fața căminului rural. În sala bibliotecii — provizoriu este și biroul inginerului Dumitru Năstăsou, președinte al gospodăriei, o mulțime de lectiviști își întîmpină oaspeții. Un grup de scriitori veniți din drul lunii cărții la sate. Au tre cărți și registre, începînd să discute mulțumit al prieteniei născute.

Președintele gospodăriei, Iuliu Noian, inteligent, plin de activitate, cu entuziasmul tineretului, îndrăgostit de oamenii pămîntului — ne povestește acestui sat dobrogean, atît de simbolic și de simbolică pentru țărănăști dintre Dunăre și mare.

— Satul nostru nu avem murii peste dealurile din jur. S-a născut în valea aștia și în singurătate. Lumea de

de hotarele moșiei de odăi era îndepărtată și necunoscută. Jungeau pînă aici doar sepraful, ciulinii și zăpezile. Și se născuse tot în vîgăunul Oamenii visau să rupă lîngă singurătății, să-și croiască pre Dunăre or spre mare.

În preajma alegerilor pămîntului de fiecare dată pînă aici demagog care le promite schimbul voturilor, un drum Hirșova, spre Babadag, spre stanța sau Cernavodă. De dată începeau cite un drum abia apuca să iasă din sat pînă în cîmpuri. De sus deal, se văd și acum, ca și vînturilor, urmele drumurilor moarte de pe vremuri.

Băltăgești a rămas sat

La Todireș

Din Suceava și pînă la Todireștii raionului Gura Humorului mașina nu face mai mult ca la un ceas. Picla care ne-a sîciit tot timpul pînă aici, în Todirești ca la vreo două ore și jumătate, s-a risipit ca prin minune, iar din burdufurile încruntate ale unor nouri fugarnici se arată triumfător un sclipci de soare, scoțînd mai în lumină întreaga panoramă a satului. Pe cite luăm repede seama, Todireștii ni se recomandă ca o așezare de colectivități în putere, sirguincioși și aproape hapsîni după treabă cu toții, avînd gospodării bine întemeiate, cu case mindre întocmite pe costișe care coboară dulce spre drumul de fier, cu acareturi prin ogrăzi și, mai ales, cu vaci trupeșe, de rasă, bune de lapte. Pe citeva dintre acestea le și vedem puțintel scoase pe-o hudiță la o scurtă plimbare, fugărindu-se și zburdînd sătule de șederea la grajd, prin aerul preoaspăt și curat, amăgînd de zimbetul celor citorva plîpînde raze de soare care inveselesc peisajul. Cu toate că prin curțile oamenilor nu prea zărim nici stoguri de fin, nici alt iernatic trebuitor hrînirii vitelor, acestea, frumos învelite cu carne pe ele și rotunde, presupun totuși o cit se poate de laudabilă furajare și îngrijire. Mai mult decît atît, președintele sfatului comunal, Vladimir Ignat, cu care facem cunoștință de îndată, ne încredințează că ceea ce am văzut afară nu sint niște cazuri izolate.

La Todirești — ne asigură el —, stăm, pot spune, chiar fain cu vitele, fiindcă mai fiecare a agonisit cu cumpăneală nutrețurile! Vorbindu-ne astfel, președintele se referă nu

la vitele aparținînd gospodăriei colective care au îndestul ce le trebuie, ci la cele pe care le țin acasă membrii colectivității, în cadrul gospodăriilor personale. Din lămuririle lui ne dăm curînd seama că, fără a stînjiți bunul mers al colectivei ci dimpotrivă, manifestînd o deosebită bună purtare de grijă față de interesele obștești, gospodarii din Todirești s-au străduțit ca, paralel cu adunarea furajelor pentru sectorul zootehnic al gospodăriei, să-și asigure hrană și pentru vitele de-acasă. În acest scop, luînd pîldă de la gospodăria în care lucrează și dînd urmare îndemmurilor organelor locale de partid și de stat sau traducînd în practică cele învățate la cursurile agrozootehnice, marea majoritate a colectivizilor și-au pregătit încă din vreme, unul după altul, exemplul celuilalt, nutrețuri însilozate. Ei au renunțat astfel la a-și mai însămînta loturile individuale de pe lîngă casă cu porumb și cu cartofi, semănînd în locul acestora plante furajere. Deosebit de acestea, de porumb, de lucernă și de celelalte, oamenii au strîns care mai de care frunze de sfeclă, vreji de dovleac și de fasole, cioturi de varză și de morcovi, frunzare, urzicăraie și felurite buruieni ori pășuri, au săpat gropi cum scrie la carte, le-au „țimentuit” acătării, au tocat cocenii de popușoi și celelalte și le-au pus la murat, stropindu-le cu soluțiile indicate, saramurîndu-le. Așa a procedat, printre primii, colectivista Vorica lui Romeica, deputată în sfatul popular comunal, și așa au făcut apoi C. Ignat, Iosif Leahu, V. Seseran și mulți mulți alții. Cei care le-au urmat exemplul au venit și

s-au uitat cum se hăc are groapa, cum treb unu, ba altul și-au încit azi peste 80 la sută asemenea mașini de treptat experiența celor

Am luat-o cu pasu președintele sfatului rupînd omățul citorv albul așternut al iern mărginașe și-am ajun Romeica. Femeia era o școală de la Sucea bărbatu-său, Ion. Du întii pe socru-său, b mîndrindu-se cu el o bățos, are făcute pest tat silozul din curte,

— E prima-ntii! — scormonind cu mîna în vîzduh o aburire, bietoare. — Îl mînrî nu rămîne-n iesle d colț iarba, nici nu-m

Într-adevăr, ca și majoritate a celor d puțin în privința ac de faptul că, ținînd au ieșit destul de bi speria iarna.

umuri, pină ce gospodăria colec-
 ă l-a scos din însingurare, le-
 ndu-l de restul lumii. N-o să vă
 nă să credeți cind o să vă spun
 e excursii au făcut colectivității
 oștri, în grupuri masive, cu tre-
 l și cu autocarele! Am fost cu
 la București, la Doftana, la Si-
 na și Brașov, la uzinele de unde
 vin tractoarele, la Constanța,
 Tulcea; dar unde n-au fost?
 duminicile de vară ei pleacă
 camioanele gospodăriei pe lito-
 l, la plajă...
 — Am cunoscut și noi lumea și
 început să ne cunoască și lu-
 ea pe noi — intervine tața Ani-

DOBROGEAN

la Ciucă, o bătrinică vioaie. (La
 2 de ani ea răspunde de întregul
 sector apicol al gospodăriei, își
 așește timp să activeze în cadrul
 comisiei de femei, să cînte la cor...
 Sînt grăbită să-mi răscumpăr anii
 nereții" — zice ea. Pentru mun-
 a și atașamentul ei deosebit față
 e gospodărie a fost decorată cu
 Ordinul Muncii clasa a III-ă).
 Partidul ne-a scos la lumină și
 e-a pus cartea în mină. Am fă-
 ut gospodărie și am scăpat de
 peazuri. Dacă aș putea să mă în-
 zesc măcar o dată cu anii pe
 are mi i-au înghițit zadarnic pî-
 mînturile alea fărîmiate care erau
 e deal, să-i pun față cu anii plini
 e bucurie de-acum! Cum ar
 lînge, sărmanii, că au murit în-
 ante de vreme, ca drumurile de
 are vă spune inginerul!...

★

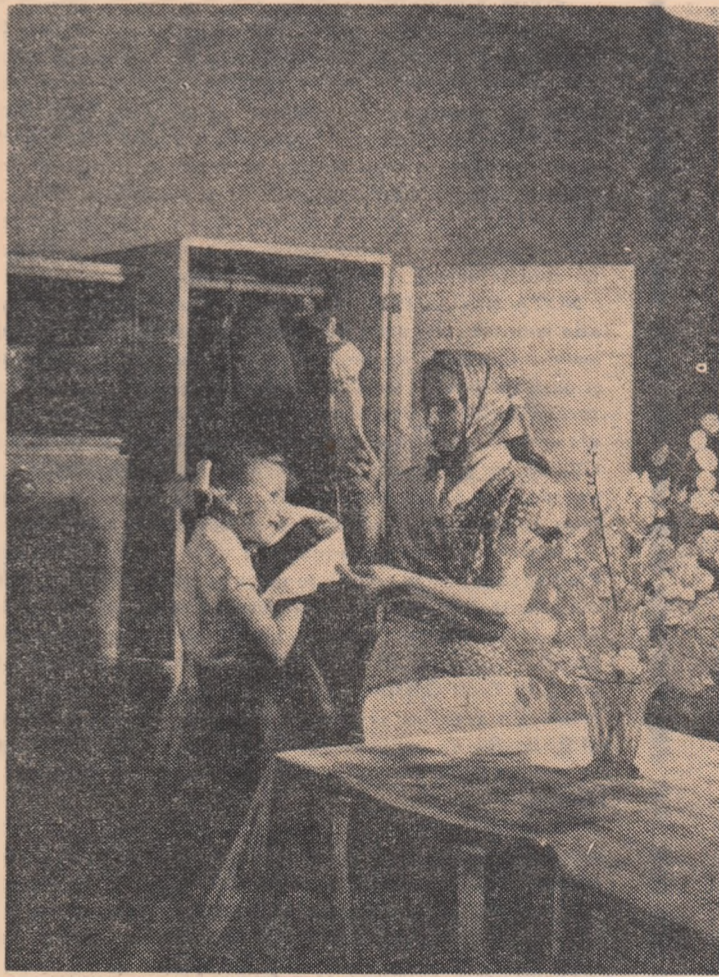
Noaptea tîrziu, după șezătoare,
 într-o cameră din marginea scenei,
 femeile din Băltăgești s-au adunat
 la cînte, cu președintele și cîțiva
 colectivști. Ne-au chemat și pe
 noi să ne învețe cîntece dobroge-
 ne. Cînd dirijorul (directorul sco-
 lii) a scos diapazonul să dea tonul,
 o nevastă cu obraji imbujo-
 rați și ochi negri ca pămîntul, l-a
 oprit:

— Lasă, tovarășe, director, c-om
 ua tonul după inimă și n-om
 preși...

Si într-adevăr n-au greșit. Cîm-
 a a țîșnit puternic, umplînd ca-
 mera, revărsîndu-se apoi peste
 cîmpurile înghețate...

Cînd am ieșit din sat, ecourile
 lui ne urmăreau încă pe una din
 soselele care leagă astăzi fostul
 sat fără drumuri de patria socia-
 listă.

TEODOR BALȘ

În casa nouă a coactivistului Ion Budește din Urziceni,
 raionul Carei

UN EROU AL MUNCII SOCIALISTE

Primăvară 1946. Din satele de
 munte coborau oameni spre cim-
 pie. Aveau opinci de cauciuc cu-
 sute cu sîrmă și cioareci peticiți. Toată
 averea lor se reducea la cîteva boarfe
 înghesuite într-o traistă. Veneau din
 pribegie, veneau de la sălaşuri dom-
 nești. Au venit cu femeile și cu pruncii.
 S-au stabilit într-o așezare de cîmp,
 între Mureș și Criș, la Sintana.

Au venit aici și, împreună cu alți oa-
 meni muncitori — germani și maghiari
 — aveau în scurtă vreme să-și fău-
 rească o altă viață, un alt destin.

La puțină vreme după istorica plenară
 a C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949,
 țărani muncitori din Sintana, în frunte
 cu comuniștii, au înființat gospodăria
 agricolă colectivă „Viață nouă”.

Am fost în multe rînduri la Sintana
 și am aici foarte mulți prieteni în rîndul
 colectivștilor. Unul dintre ei e Gheorghe
 Goina, președintele gospodăriei, Erou al
 Muncii Socialiste. Țin minte și acum
 cuvintele lui de acum 14 ani.

— Deocamdată sîntem săraci. Ani-
 male, avere obștească, avem doar 10 cai.
 Și nici o construcție zootehnică. Și sin-
 tem cam puțini în familia asta nouă:
 numai 35 de familii.

Așa a fost la început. Nici pămînt
 mult, nici familii multe, nici vite, nici
 construcții, nici experiență.

Dar această tînră mlădiță a socialis-
 mului la Sintana — ca toate celelalte —
 a avut sprijinul și îndrumarea partidu-
 lui și statului. Oamenii ei harnici și is-
 cusiti au căpătat în cursul anilor o bo-
 gată experiență, care a slujit și con-
 tinuă să slujească drept exemplu pen-
 tru multe gospodării agricole colective.

Aici au crescut oameni destoinici, buni
 organizatori ai producției, brigadierii a-
 preciați în satele din jur, minunați cres-
 cători de animale. Aici la Sintana a
 crescut și Gheorghe Goina, pe pieptul
 căruia Consiliul de Stat al Republicii
 Populare Romîne a pus o stea de aur,

steaua de Erou al Muncii Socialiste.
 L-am asistat în muncă pe omul acesta
 în multe dăți: în consiliu, în ședințe
 cu brigăzile, pe cîmp, în munca cu oa-
 menii. O să vă povestesc cîteva întîm-
 plări. În urmă cu vreo cinci ani m-am
 aflat la Sintana. În biroul lui Goina a
 intrat un colectivist, Teodor Gligor.
 Omul era pus pe gînduri.

— Care-i baiul, brigadierule? a în-
 trebătat Goina.

— Mare, tovarășe președinte. Am o
 idee.

— Zi-o!

— Mă gîndesc la irigații.

— Păi și Mureșul și Crișul sînt cam
 departe de noi.

— Sint. Dar zic să săpăm niște pu-
 țuri. Nu ne costă cine știe ce.

Problema aceasta Goina a discutat-o
 în consiliul de conducere. Peste un an,
 în pusta Sintanei, pe cîteva tarlale iri-
 gate cu apa trasă din puțuri, porumbul
 creștea ca o pădure.

Vă spuneam că gospodăria din
 Sintana, la inaugurare a fost modestă:
 un fond de bază de nici 25 000 lei și 10
 cai. Nici un grajd. Consiliul de con-
 ducere, în fruntea căruia Goina se găsește
 de 14 ani, și-a dat seama încă de la în-
 ceput de necesitatea întăririi continue
 a gospodăriei agricole colective din
 punct de vedere economic și organiza-
 toric. În sensul acesta Goina spunea:

— Muncind astfel vom deveni bogați
 și-i vom convinge pe toți consătenii să
 vină alături de noi.

Ceea ce s-a și întîmplat. Sintana a
 devenit un stup de bogăție, o gospo-
 dărie puternică, al cărei exemplu este
 demn de urmat. Recent am fost la
 Sintana. L-am rugat pe președinte
 să-mi dea cîteva exemple în legătură
 cu dezvoltarea gospodăriei și creșterea
 nivelului de trai al colectivștilor.

— Le știu. Dar zic că-i mai bine să
 ți le dea contabilitatea.

Mă înființez la tovarășul Tăutan, șe-
 ful contabil. Notez în carnetul meu de
 note: fond de bază — 14 667 106 lei;
 averea obștească — 18 300 000 lei, 1 008
 taurine, 2 119 porcine, 1 732 ovine, 7 170
 păsări, peste 20 construcții zootehnice,
 83 de televizoare în casele colectivștilor,
 peste 600 case noi din cărămidă cu
 3-4 camere.

Îi spun tovarășului Goina:

— Au ajuns argații milionari.

— De ce să nu ajungă? Să-ți spun
 o vorbă: oamenii aceștia în trecut au
 fost săraci ca degetul. Acum sînt ci-
 neva.

Merg cu președintele peste cîmp. A-
 jungem pe un șantier de construcții. E
 foarte mare.

— Ce faceți aici?

— Facem bani,

— Poftim?

— Facem bani. Vrem să împărțim a-
 vansuri bănești în fiecare lună. Noi
 scoatem bani frumoși de la zootehnie,
 de la contractările de produse cerea-
 liere. Dar vrem să avem și mai mulți
 bani. Și-i vom avea. Anul trecut le-
 gumicultura a avut la dispoziție 40 hec-
 tare. Fiecare hectar ne-a adus 22 000
 lei. În acest an o vom extinde pe 104
 hectare. Nu-i bine?

— E foarte bine. Dar n-am aflat ce
 construiți aici.

— O seră pe un hectar.

— Va fi o grădină uriașă.

— Asta vrem și noi.

Continuăm mersul pe cîmp. O supra-
 față întinsă pe cîteva sute de hectare e
 brăzdată de canale.

Pe aici vor curge apele freatice. În-
 tr-un viitor apropiat, cu ajutorul lor
 vom iriga 1 000 de hectare.

— Cine v-a dat ideea asta?

— Colectivștii. Noi avem un sector
 zootehnic foarte dezvoltat. Și dacă
 n-avem bază furajeră îndestulătoare și
 ieftină nu vom putea face treabă bună.
 La suprafața de cereale nu ne putem
 băga. Fapt pentru care vom cultiva
 plante furajere cu mare capacitate de
 producție. Și vom avea. Pentru că le
 vom iriga.

S-a făcut tîrziu. I-am spus lui Goina
 că sînt obosit și aș vrea să-mi pun
 capul pe pernă.

— Cum vrei, mi-a zis el. Eu însă mai
 am o treabă. Vreau să asist la repeti-
 țiile brigăzii artistice de agitație.

— Păi, după cîte știu, aveți o brigadă
 bună. De două ori a fost laureată și a
 luat premiul I pe țară.

— Și ce-i dacă l-a luat? Nu trebuie
 să se culce pe lauri. La ora actuală bri-
 gada noastră are un mare rol: acela de
 a ajuta la formarea conștiinței socia-
 liste a oamenilor.

M-am dus și eu cu Goina la repetiții.
 Din brigadă fac parte ciobani, mulgă-
 tori, oameni din brigăzile de cîmp.
 Goina a stat la repetiții pină la miezul
 nopții...

Înainte de a mă culca am scris în
 carnetul de note. E greu să fii pre-
 ședinte de gospodărie colectivă. Tre-
 buie să ai talent, pricepere și tact în
 toate direcțiile. Și în organizarea pro-
 ducției și în munca cu oamenii. E și
 mai greu să mergi din succes în succes.
 Sintana a mers. În fruntea acestei gos-
 podării multimilionare e un moțogan,
 un fost argat cu luna și cu anul, Gheor-
 ghe Goina. Oamenii îl iubesc și-l sti-
 mează. L-au ales președinte. De reținut:
 Goina e președinte la Sintana de 14 ani,
 adică de la înființarea colectivei. Ceea
 ce spune mult.

GEORGE CIUDAN

ȘEZĂTOARE LA NUCET

În urmă cu câteva luni, membrii cercului literar și ai celui de artă plastică de pe lângă Casa raională de cultură Tîrgoviște au făcut repetate deplasări pentru documentare în comuna Nucet. Duminică trecută rodul acestor documentări a fost înfățișat colectivităților nucetene. Membrii celor două cercuri au venit de astă dată pentru a expune desenele și picturile, pentru a citi din lucrările create.

Vizitarea expoziției a stîrnit bucuria colectivităților. În desenele trase cu cărbune puteau fi recunoscuți numeroși fruntași în muncă: Mircea Vlăsceanu, Anica Rotaru, Florica Ștefan, mulgătorul Constantin Ene și alții. Unele desene redau schimbarile petrecute în comună în ultimii ani. Vedem grajdurile mari, spațioase ale gospodăriei. Aici, la Nucet, ca semn al bunăstării, peste 30 la sută dintre colectivități și-au construit case. O pictură în ulei înfățișează locuința nouă a colectivității Dumitru Pandulescu Oamenii care lăuresc viața de azi a satului au constituit un bogat subiect de inspirație pentru plasticienii din cercul casei de cultură.

După vizitarea expoziției, în fața unei săli pline, membrii cercului literar au citit poezii, reportaje și schițe. Și pe această cale am făcut cunoștință cu câțiva colectivități. Se pot remarca poeziile dedicate lui Constantin Buturugă, președintele gos-

Aspect din sală. Sînt ascultate cu atenție lucrările citite de membrii cercului literar.

Un grup de colectivități vizitînd expoziția de artă plastică.

podăriei colective, și șetei de echipă Gherghina Barbu — harnică legumicultoare.

Multe dintre lucrările citite s-au referit la traiul de mult trecut al nucetenilor, deși ar fi avut de înfățișat numeroase aspecte din viața bogată și munca entuziasată ce se deslășoară astăzi în gospodăria colectivă. De asemenea, este recomandabil ca lucrările ce se citesc în cadrul unor asemenea șezători să fie scurte. Realita-

tea a dovedit că povestirea „Roata”, din cauza vastei întinderi, n-a reușit să capteze atenția spectatorilor.

În polida acestor lipsuri, inerente începutului, acțiunea inițiată de casa de cultură este meritorie. Ea constituie un prim și valoros pas pe drumul legării activității cercurilor de creație de viața din satele raionului.

C. ANDREI

MANIFESTĂRI CU O MAI LARGĂ CUPRINDERE

Biblioteca din Buciumeni, una dintre cele mai bune biblioteci din raionul Tecuci, antrenînd un larg activ obștesc, organizează manifestări care reușesc să atragă întotdeauna numeroși spectatori. Pe de-o parte tematica, iar pe de altă parte calitatea, au făcut ca aceste manifestări să fie vizionate cu interes de colectivități. Să ne oprim numai asupra cîtorva acțiuni mai importante cu cartea, pentru a arăta cum printr-o permanentă preocupare bibliotecara Eugenia Cosma a reușit să găsească forme instructive, atractive de organizare a acestor manifestări. Metodele devenite „clasice” de popularizare a cărților, cum ar fi recenziile sau prezentarea sînt și ele folosite, dar colectivul bibliotecii s-a îngrijit să facă loc și unor acțiuni de mai mare amploare. Fierste că ele necesită o mai atentă și îndelungată pregătire, dar acesta nu-i un motiv care să determine pe activiștii bibliotecii să îmbrățișeze formele cele mai obișnuite în munca de popularizare și răspîndire a cărților.

Cu mult timp înainte de desfășurarea concursului „Cine știe, cîștigă” la care au participat cei mai buni mulgători din comună, colectivul bibliotecii s-a preocupat de pregătirea concurenților. La ferma zootehnică s-au lecturat în grup cărți și broșuri cuprinse în bibliografia concursului. Buna pregătire a colectivităților participanți la concurs, răspunsurile precise pe care le-au dat examenatorului dovedesc însușirea învățămintelor cuprinse în cărțile citite.

Fisele de cititori ale mulgătorilor Ion Anghelută (situat pe locul I la concurs) și Dumitru Stavrahe (clasat al doilea) cuprind, alături de cărți literare, broșuri ca: „Pentru o producție sporită de lapte”, „Norme de lucru în sectorul zootehnic”, „Creșterea și îngrijirea vacilor”. Este și aceasta o dovadă că aici se acordă atenție îndrumării lecturii cititorilor.

Concursurile nu sînt o „flore rară”, ci

și se alătură și o altă serie de forme folosite de biblioteca din Buciumeni.

Este o adevărată plăcere să asisti la un montaj literar-muzical organizat de activiștii bibliotecii. Ei au dovedit inventivitate, găsind cele mai bune mijloace pentru combinarea recitărilor cu partea muzicală. În montajul cu tema „Poetii cîntă patria” ilustrația muzicală a fost susținută cu succes de către corul școlii de 8 ani.

Un alt montaj prezentat atît în comună cît și în deplasare și realizat în colaborare cu căminul cultural este acela intitulat: „Momente din viața satului Buciumeni”. Întîlnim aici o minunată împletire de recitări și lecturi din opere literare privind viața țăranilor cu melodiile cele mai potrivite. În cadrul acestui montaj, trecerile de la o scenă la alta se fac prin tablouri sugestive care înfățișează diferite aspecte din viața și munca acestor oameni din Buciumeni, ai căror strămoși care au întemeiat satul se spune că au fost buciumașii lui Ștefan cel Mare.

Am amintit aici numai cîteva din numeroasele manifestări de masă cu cartea organizate la Buciumeni. În trei luni, colectivitatea din această comună au asistat la 9 manifestări. Majoritatea au avut la bază lucrări beletristice, iar numai două dintre ele (concursul și o prezentare) au avut ca tematică problemele agrozootehnice. Ar fi necesar ca manifestările să aibă o mai largă cuprindere. Și aceasta se poate realiza prin organizarea mai multor acțiuni privind cartea agrozootehnică și cartea de știință popularizată. De acest ultim domeniu se pare că biblioteca nu s-a ocupat deloc. Există însă aici la Buciumeni toate condițiile necesare — și manifestările despre care am amintit o dovedesc — pentru ca, menținîndu-se înalta ținută calitativă a acțiunilor cu cartea, să se îmbogățească treptat și aria lor tematică.

A. CROITORU

DESPRE CERURILE DE CITIT

Anal trecut în comuna Miron Costin, raionul Roman, a fost înregistrat la bibliotecă un număr de 987 cititori care au citit 17 000 de volume. Indicele de citire pe comună s-a ridicat la 18. Aceste rezultate, așa cum ne-a spus bibliotecarul Aurel Tudor, se datoresc colectivului bibliotecii care a desfășurat o susținută muncă de popularizare a cărților în rîndurile colectivităților. În acest scop biblioteca a folosit diferite forme ale muncii cu cartea și mai cu seamă cercurile de citit. Pentru a cunoaște mai bine activitatea cercurilor de citit din această comună ne-am adresat cîtorva colectivități, cerîndu-le părerea.

Ne-a vorbit mai întîi Vasile Dramu, membru al cercului de citit nr. 15: În fiecare miercuri ne întîlnim în casa lui Ion Neagu. Aici aflăm de fiecare dată lucruri noi și mai ales deosebit de interesante. La informarea politică, cu care de obicei începe activitatea cercului nostru, ni se aduc la cunoștință cele mai importante evenimente internaționale. De curînd ni s-a vorbit despre situația din Cipru.

Lecturile ce le face tovarășa profesoară Elena Cîușu din cărți și romane, alese cu grijă, mie îmi stîrnesc curiozitate. De cele mai multe ori după asemenea lecturi mă duc la bibliotecă și împrumut cărțile respective pe care le citesc cu plăcere. Așa s-a întîmplat cu romanul lui Marin Preda „Desfășurarea”, cu romanul „Drum deschis” de Șerban Nedelcu.

Nu e cerc în care să nu se prezinte sau să nu se citească din broșurile agrotehnice și zootehnice. Și tare mult ne interesează! Să vedeți ce discuții se încing în cercul nostru de citit după lectura unor capitole din broșurile ce se referă la creșterea animalelor sau la cultura legumelor. Și e normal să fie așa. Cei mai mulți dintre noi lucrează la zootehnie, iar o altă parte la legumicultură.

Veronica Cojocaru: În circumscripția noastră, la cercul de citit nr. 13, majoritatea participanților sînt femei. Poate și de aceea tovarășa profesoară Maria Rugină organizează multe acțiuni speciale pentru noi. Ni se citesc articole din revistele „Femeia” și „Săteanca”, ni se dau sfaturi cum să ne creștem copiii, cum să ne îngrijim locuința și rețete culinare.

O problemă mult discutată în cercul nostru este creșterea păsărilor. Adeseori ni se recomandă cărți și broșuri ce tratează această chestiune. Este o treabă bună nu numai pentru tovarășele care sînt crescătoare la ferma avicolă a gospodăriei colective, ci pentru toate, căci fiecare creștem pe lângă casă un număr mare de păsări.

Și-a mai spus părerea și colectivista Gheorghe Groza de la cercul de citit nr. 14: Pentru mine cartea este o veche și plăcută pasiune. Mă interesează să cunosc diverse fenomene din natură, noi metode de muncă, să aflu cum trăiesc oamenii prin alte părți, ce e nou în cucerirea Cosmosului etc. De aceea, mă interesează în mod deosebit și cărțile științifice și cele agrotehnice. În această privință cercul de citit îmi este de mare ajutor. Am să vă dau un singur exemplu. În toamnă, la adunarea generală, s-a propus cultivarea roșiilor timpurii. Ca soi s-a ales 10 X Bizon. Nimeni dintre noi nu cunoștea cultura acestui soi. Mi-aduc aminte că la una din întîlnirile cercului de citit a venit tovarășul profesor Emil Ciuștea cu broșura „Cultura legumelor timpurii”. După ce ne-a prezentat-o, ne-a citit și un capitol. Acum toți cei care lucrăm la legumicultură nu numai că am citit această broșură, dar am și studiat-o, aplicînd unele învățămintele la amenajarea răsadnițelor.

Problemele discutate în cadrul cercului nostru de citit antrenază deopotrivă atît pe femei și pe bărbați, cît și pe tineri și vîrstnici. De aceea, venim cu toții la fiecare întîlnire.

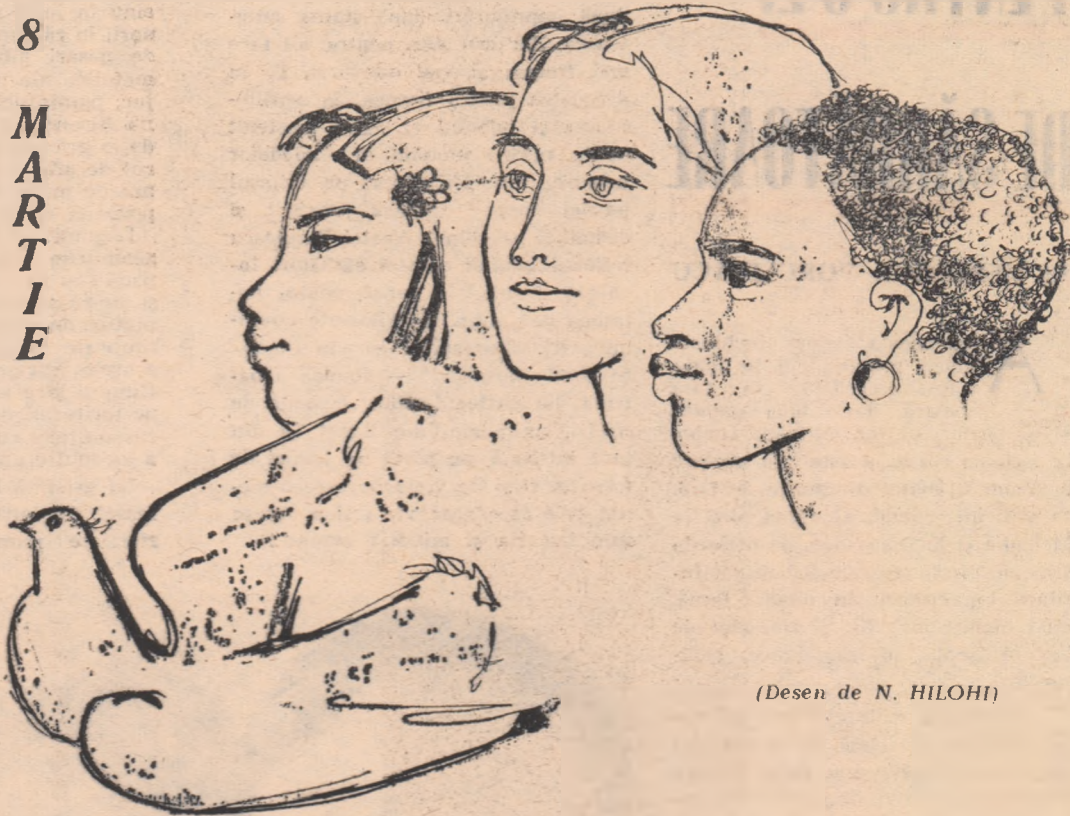
Jenița Gheorghe: Dimpotrivă. La cercul nostru am observat că treptat, treptat a scăzut numărul participanților. S-a ajuns ca la ultima întîlnire să fim doar vreo 6—7. Cred că aceasta se datorește faptului că întîlnirile cercului nu sînt chiar atît de interesante, de atractive. De multe ori ni se citesc cărți care nu sînt pe înțelesul nostru sau ni se prezintă o conferință. Or, citirea conferinței ne răpește mult timp și nici nu ne atrage, deoarece am mai auzit-o și la căminul cultural. Ar fi bine dacă și la cercul nostru am avea o activitate tot așa de variată ca la cercurile de care s-a vorbit mai înainte. Sînt sigură că o asemenea activitate ar atrage un număr destul de mare de participanți.

NOTA REDACȚIEI: În comuna Miron Costin, ca de altfel și în alte comune, cercurile de citit s-au dovedit de-a lungul anilor mijloace importante de popularizare a cărților, de formare a gustului și pasiunii pentru citit, de răspîndire a unor variate cunoștințe culturale-științifice. Dar pentru ca ele să devină forme utile și variate ale muncii culturale, trebuie ca biblioteca și responsabilii cercurilor să se preocupe de asigurarea unei activități permanente, cu un conținut bogat și instructiv, care să se desfășoare pe baza unui plan corespunzător sarcinilor și dorințelor colectivităților.

Dintre cele 25 de cercuri de citit existente în comuna Miron Costin, unele au o activitate permanentă, variată, reușind să atragă majoritatea membrilor. Așa cum a reieșit din părerile exprimate de unii colectivități, cercurile nr. 15, unde e responsabilă profesoara Elena Cîușu, nr. 13 — responsabilă Maria Rugină, nr. 14 — responsabil Emil Ciuștea, constituie asemenea exemple. Tot din unele relatări a rezultat și faptul că alte cercuri au o activitate sporadică, lipsită de un conținut bogat. (Ca de exemplu cercurile nr. 6 — responsabilă Fevronia Sturza și nr. 3 — responsabilă Veronica Mihăeș.)

În unele comune se obișnuiește să se analizeze periodic munca cercurilor de citit, să se organizeze schimburi de experiență între responsabili. Considerăm că pentru înlăturarea lipsurilor semnalate, pentru îmbunătățirea activității cercurilor, ar fi bine ca biblioteca din comuna Miron Costin, care a neglijat îndrumarea și controlarea unor cercuri, să-și însușească și să aplice aceste metode eficiente.

MARIA CHIRCULESCU

(Desen de N. HILOHI)

NOTE POLITICE

Valentina

Tiza primei femei cosmonaut din lume trăiește într-o țară din America Latină, Columbia. Pentru Valentina Tereshkova pământul a apărut într-o strălucitoare lumină albastră. Pentru Valentina, țărana din Columbia, pământul apare învăluit într-o lumină crudă, necruțătoare, care îi amintește de anii de suferință, de anii de luptă. Luptă pentru pământ...

Cea mai mare parte din pământurile Columbiei aparțin marilor proprietari. 79 la sută din țărani sînt cu totul lipsiți de pământ. Din acești țărani, veșnic rătăcitori în căutare de lucru, angajați pentru un sezon pe marile moșii pentru un salariu de nimic, organizind mari demonstrații țărănești pentru pământ, face parte și familia Valentinei. Ea avea 13 ani cînd a luat parte pentru prima oară la o demonstrație. Și tot atunci a cunoscut pentru prima oară „bunăvoînța” guvernanților.

Demonstrația a fost înecatã în sînge... Valentina a cunoscut mai tirziu și alte experiențe, la fel de amare. Cetele de țărani rătăcitori de pe o moșie pe alta priveau cu ură cum suprafețe întinse de pămînturi rămîn înțelenite fiindcă așa voiau marii proprietari. Familia Valentinei împreună cu alte familii țărănești au hotărît să defrișeze pămînturi nelucrate, să le semene, să-și întemeieze gospodăria. Ei au secat mlaștini și au doborît arbori, au arat pămînturi tari ca piatra și au semănat. Dar de cules n-au cules. Cînd roadele au dat în pîrg au venit oamenii moșierilor și i-au alungat. Nu o singură dată lucrurile s-au petrecut astfel, ci ani și ani la rînd...

Despre toate acestea Valentina a povestit la Congresul femeilor din America Latină, ținut în Cuba. Țărăncile din ținutul columbian Tequendama au strîns bani pentru călătoria Valentinei, rugînd-o să povestească despre viața grea a țărăncilor din Columbia și totodată să deschidă bine ochii, să vadă cum trăiesc femeile de pe singurul pămînt liber al Americii, Cuba. Valentina a făcut întocmai. Realizările femeilor cubane, viața nouă pe care o duc ele au întărit-o în convingerea pe care Valentina a împărtășit-o Congresului: că numai prin luptă femeile din America Latină vor putea dobîndi ceea ce pentru femeile din Cuba a devenit o realitate. Ea, împreună cu familia ei, muncește acum într-o gospodărie întemeiată pe pămînturi defrișate. Datorită luptei îndelungate a țărănilor li s-a recunoscut prin lege dreptul de a dispune de recolta de cafea de pe pămînturile lucrate de ei. Dar oamenii moșierilor dau mereu tîrcoale acestor gospodării, dedîndu-se la acte huliganice, la provocări. Pentru a dobîndi cu adevărat pămîntul pe care-l muncesc, țărani columbieni mai au de dus o luptă grea.

Judecători... și condamnați

Gertrud Schröter și Elfriede Kautz, două femei în vîrstă din localitatea Vechta (Republica Federală Germană) au fost condamnate la 12 luni închisoare. Cînd s-au dus să-și ispășească pedeapsa sute de femei au venit să le ofere flori, în semn de prețuire. Peste o sută de mii de femei din lumea întreagă au semnat petiții de protest împotriva condamnării celor două femei.

Cu ce s-au făcut ele vinovate? Au întemeiat o organizație care a fost găsită „anticonstituțională”. Organizația se numește „Vacanță fericită pentru toți copiii”. De 7 ani Gertrud Schröter și Elfriede Kautz organizează tabere de vacanță, excursii pentru copii etc.

Această activitate a fost găsită „anticonstituțională” de către procurorul dr. Otterbasch, fost procuror nazist în Polonia, în timpul celui de-al doilea război mondial.

Autoritățile vestgermane nu consideră însă trecutul nazist o vină...

Ca să nu fii sărac...

În S.U.A. funcționează un comitet național însărcinat cu studierea problemelor ce privesc „zonele sărace” din Statele Unite. De curînd această organizație a dat publicității un raport din care reiese că 20 de milioane de cetățeni ai S.U.A. (adică unul din nouă) nu dispun nici măcar de minimum necesar traiului, trăind în condiții de „sărăcie abjectă”.

Ce au de făcut acești oameni loviți de soartă? Raportul nu dă nici o soluție. Observă doar că „pentru a nu risca să devină săraci” e bine ca oamenii să aibă o vîrstă între 25 și 45 de ani, să n-aibă mai mult de doi copii, să nu se îmbolnăvească, să nu aparțină rasei negre.

Și să nu fie femei muncitoare, am adăuga noi. Fiindcă și astăzi în Statele Unite posturile cele mai bine plătite sînt rezervate bărbaților. Și azi salariile femeilor sînt mai mici decît cele ale bărbaților. Ministerul Muncii din S.U.A. a constatat că atunci cînd bărbații și femeile „ocupă posturi aproape similare, femeile sînt încadrate în general în categoriile inferioare de salarizare”.

Femeile sînt folosite pe scară largă în meseriile prin tradiție prost plătite. Cînd e vorba de femeile muncitoare de rasă neagră, lucrurile stau și mai prost. În 1958 salariul mediu al femeilor de culoare era mai puțin de jumătate din salariul mediu al femeilor muncitoare albe. Iar de atunci lucrurile nu s-au îmbunătățit, ci dimpotrivă.

Așa că, vedeți dumneavoastră, ca să nu fii sărac în S.U.A., trebuie să fii... bogat. Situație rezervată în țările capitalului unui mic, foarte mic număr de oameni, în timp ce marea masă a oamenilor muncii sărăcește din ce în ce.

E. MARTIN

● S-au încheiat lucrările miniștrilor de externe ai țărilor africane. Conferința a adoptat, printre altele, un proiect în care își reafirmă „atașamentul față de principiul care proclamă Africa zonă denuclearizată ca și față de dezvoltarea și utilizarea pașnică a energiei nucleare și a hotărît să transmită un proiect de convenție de denuclearizare a Africii guvernelor statelor membre ale „Organizației Unității Africane” pentru un studiu mai amplu”.

● Peste 2 000 de portoricani au manifestat duminică în fața clădirii primăriei orașului New York în sprijinul cererii lor de îmbunătățire a condițiilor de învățatură pentru copiii portoricani.

La New York locuiesc în prezent 700 000 de portoricani.

● Luni după-amiază la sediul Comitetului de conducere al Societății oamenilor de literă din Paris a avut loc o întîlnire între membrii Comitetului și academicianul Tudor Arghezi.

● Duminică și-a deschis porțile Tîrgul de primăvară de la Leipzig. Pavilionul românesc a fost vizitat de către Manfred Gerlach, vicepreședinte al Consiliului de Stat al R.D.G., Alexander Abusch, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, Georg Stibi, adjunct al ministrului afacerilor externe și alte personalități din R.D.G., precum și numeroși oameni de afaceri și delegați străini.

În ziua festivității de deschidere a tîrgului, la pavilionul R. P. Romîne a avut loc o conferință de presă la care au participat peste 60 de ziariști din R.D.G. și din alte țări. Ziariștii străini au făcut aprecieri elogioase despre produsele expuse de întreprinderile romînești de comerț exterior.

Un mare interes trezesc mașinile unelte de prelucrare a metalelor, locomotiva Diesel electrică și în mod deosebit instalația de foraj 3 Dh 200.

Miercuri direcția tîrgului a premiat cu medalia de aur instalația de foraj 3 Dh 200 pentru înaltul nivel tehnic și modul de prezentare.

● Sub lozinca „Pentru o zonă denuclearizată în nordul Europei!” la 14 și 15 martie a.c. la Stockholm va avea loc o conferință a partizanilor păcii din patru țări nordice — Danemarca, Finlanda, Norvegia și Suedia.

Comitetele naționale constituite în aceste țări se pregătesc activ pentru acest eveniment. Ele au adresat tuturor oamenilor de bună credință apelul comun de a lua parte la conferință. În apel se arată că toți cei ce vād în Tratatul de la Moscova privitor la interzicerea parțială a experiențelor cu arma nucleară un prim pas pe calea spre dezarmare și consolidarea păcii, sînt datori astăzi să-și aducă contribuția la stabilirea unui climat mai prielnic în vederea obținerii de noi succese pe calea spre dezarmare.

RĂSFOIND PRESA STRĂINĂ

LUX ȘI MIZERIE

Aspecte filipineze

Superbele vile ale marilor moșieri filipinezi și ale „regilor zahărului” din această țară oferă tabloul unui lux greu de imaginat. E destul să spunem că de curînd unul din acești „stîlpi ai societății”, nemişcînd ce să facă cu banii, a pus să se atirne policandre de cristal în toți copacii din parcul vilei sale. Altul a cumpărat cite o limuzină pentru el, pentru soția sa și pentru cei opt copii minori ai săi...

Luxul acesta extravagant apare cu totul deșănțat pe fondul mizeriei în care se zbat oamenii muncii filipinezi, în cea mai mare parte țărani. „O mizerie înfiorătoare, milioane de oameni întotdeauna hămășiți de foame, boli cumplite și cocioabe părăduite — iată ce puteți vedea în fermele Filipine, mîngîiate cu dărnicie de razele soarelui” — așa caracterizează revista „Philippines Free Presse” situația țăranilor din această țară.

Intr-adevăr, așa stau lucrurile. După resursele lor naturale, Filipinele pot îndestula cu hrană o populație de o sută de milioane de suflete. Cu toate acestea, în prezent produsele pămîntului filipinez nu pot îndestula pe cei 29 de milioane de locuitori ai țării. Irigațiile insuficiente, lipsa de îngrășăminte, starea de inapoiere a agrotehnicii — toate acestea fac ca recolta de orez, principalul produs alimentar, să fie extrem de mică. Datorită acestor cauze, țăranii obțin o singură recoltă pe an, pe cîtă vreme condițiile na-

turale permit să se obțină aproape pe întreg teritoriul țării două recolte. De regulă, țăranul arendaș dă aproape o jumătate din recoltă moșierului.

Deosebit de greu o duc muncitorii agricoli sezonieri. Pe domeniile moșierilor, acești nenorociți muncesc pe brînci sub razele arzătoare ale soarelui. Ce e drept, legea prevede pentru ei un salariu de 3 pesos pentru o zi de lucru de 10 ore, dar — cum de altfel recunoaște Departamentul muncii — prea puțini moșieri țin seama de această lege.

În fapt „sacadas”-ii (cum li se spune aici muncitorilor agricoli) primesc un salariu mult mai mic. În afară de asta, ei trebuie să plătească cheltuielile suportate de mijlocitor în timpul călătoriei lor la locul de muncă, hrana din timpul călătoriei, salopeta și multe altele. Așa se face că după un sezon de muncă pe plantațiile de trestie de zahăr, „sacadas”-ul se întoarce adesea acasă nu numai fără nici un cîștig, dar chiar îndatorat moșierului și mijlocitorului. De altminteri, pe domeniile lor, moșierii angajează și plătesc muncitorii agricoli după bunul lor plac.

Aduși la disperare de foame și de lipsuri, țăranii și muncitorii agricoli filipinezi recurg tot mai des la măsuri extreme. Ziarele locale relatează mereu diferite cazuri de ocupare a pămînturilor moșierești de către țărani.

(După A. Gheorghiev din ziarul „Selskaja Jizni”).

GÎNDURI

PENTRU O ZI

DE SĂRBĂTOARE

de VERONICA PORUMBACU

Anul acesta, ziua închinată femeii pretutindeni în lume, a fost precedată, în țara noastră, de o lună rodnică și pe tărîm culturală, intitulată simbolic: „Luna cărții la sate”. În această lună am străbătut drumurile de țară, ca atîți alți colegi, ajungînd pînă la Mehadia și la Domașnea, pe plaiurile atît de frumoase ale Banatului. Intîlniri cu cititorii în plină iarnă, cînd munca lasă loc și timpului de lectură, școlii agrozootehnice, șezătorilor...

La căminele culturale cuprindeam cu privirea sala: față de anii de început cînd femeile erau cu atîta greu adunate la activitățile obștești, colectiviste le umpleau acum cel puțin jumătate din sală. Chiar și cele încăruntite veneau să se întilnească seara cu scriitorii, să discute despre cărțile lor, despre viața lor.

După programul nostru mi-a fost dat să asist la două brigăzi: una de elevi, la Domașnea, alta de tineri, la Mehadia. Copii frumoși, copii cu obraji rușeni de sănătate, cresc astăzi în satele țării. Copii din satul de către munte, care deprind ceea ce școala le dăruie mai de preț, cultura! Într-un fund de țară, la Domașnea, locul destinat vitelor școlii de opt ani este gata însemnat. Școala mică a devenit neînfrîngătoare pentru copiii colectivitelor. Colectiviste lipsite în regimul trecut de posibilitatea de învățatură. Și între copii, o figură de neuitat, profesoara de limba română, Virginia Cușar. Acești modești oșteni ai revoluției culturale, care izbutesc să trezească și să formeze gustul pentru adevăr și frumos al suteilor de copii de țărani, care își dau sprijinul și căminului cultural, și bibliotecii, merită un gând bun

în această zi... Și tot din drumul meu, mă întorc cu imaginea unei fete din Mehadia: are o voce plină, mlădioasă, caldă, și o ținare de mîntre a sute de cîntece cărora le dă glas la șezători. Dar o ținare de mîntre deosebită: aude totul, cîntărește ce aude, alege și schimbă nu o dată textul, după împrejurări, după starea sufletească, dar mai ales pentru a-l face mai frumos și mai adevărat. E, în dragostea pentru frumos, în sensibilitatea și talentul ei, ceva moștenit de la autorii anonimi ai baladelor noastre, care își găsesc pe întinsul patriei libere urmașii fericiți și demni. E pe chipul Anetei Bașulescu reflexul luminii acestei sărbători închinată femeii! În Banat, pentru noțiunea de „puțin” se folosește cuvîntul „cît”. „Doream și eu în tinerețe cîtă bucurie!” — spunea o bătrînă din partea locului. Femeile de astăzi, nu numai din Banat, ci din țara întreagă, au parte nu numai de fericire, ci și de viața pe care o merită cele care nasc viața și o cresc spre bucuria și mindria omului!

Mama și copilul

C. ANATOL

LEGUMICULTOARELE

Drept înainte, în zare, se vede orașul petroliștilor, Ploieștiul, cu coșurile fumegînde ale fabricilor. Spre dreapta, ceva mai aproape, strălucind în jetul razelor de soare ce sparg norii în răstimpuri, grațioase ca un stol de păsări albe, se înalță dantelăriile metalice ale unei rafinării. Jur-împrejur, pămînturi arate din vară și toamnă. Și undeva, în această mare de brazde, o grădină legumicolă, oază la hotărul de sfîrșit al iernii, cu răsadnițe pe mii de metri pătrați. Este grădina gospodăriei colective din Negoiești.

Legumicultoarele au înlăturat de pe geamurile proteguitoare pospaiul de zăpadă sau de brumă căzută peste noapte, și din răsadnițe a zîmbit primăvara. Miniaturi de varză, roșii, ardei și conopidă timpurie se înalță firave și crude spre soarele filtrat prin acoperișul de sticlă. Cîmpul larg zace în amorțire, dar aici, pe teritoriul de mii de metri pătrați al răsadnițelor cu împrejmui de rogojini, a început erupția clorofilei.

La grădină lucrează aproape numai femei. De altfel, femeile dețin superioritate numerică în toate brigăzile

G.A.C. Negoiești. Ele efectuează anual cel puțin 75 la sută din volumul total de zile-muncă planificate.

Primele care au ieșit să lucreze sub cerul liber sînt ele, legumicultoarele. Multe urmează cursurile învățămîntului agrotehnic. Au fost și citeva care s-au prezentat la cursuri fără să fie înscrise. Au luat această hotărîre între timp. Motivul? Ni-l arată Steliana F. Bolboacă și Maria Manea aflate în această situație:

— Vrem să muncim mai bine decît în anul trecut!

În 1963, lucrurile n-au mers strălucit la grădina legumicolă a G.A.C. Negoiești. Din pricină că nu a existat gunoi de grajd în cantități suficiente, s-a lucrat cu răsadnițe semiîngropate care se răceau pretimpuriu. Plantele nu au avut destulă căldură, producțiile au fost mijlocii sau slabe.

„Vrem să muncim mai bine decît în anul trecut!” spun deci legumicultoarele, nemulțumite de unele rezultate obținute în 1963. La începutul acestui an, în ședința de prelucrarea planului de producție, șefele de brigadă Gherghina Costache și Steliana Stan, ambele membre de partid, s-au chemat la întrecere pentru efectuarea unor lucrări de bună calitate și la timpul optim.

Există acum toate condițiile ca obiectivele întrecerii dintre brigăzile de legumicultoare să fie îndeplinite. Problema gunoierului de grajd pentru răsadnițe a fost rezolvată, căci numărul animalelor din fermele gospodăriei a crescut vertiginos. Față de 180 de bovine existente în ianuarie 1963, gospodăria are acum (la 1.441 ha. de teren arabil) 447 de bovine. Materia primă pentru amenajarea răsadnițelor a fost deci asigurată.

Acest uriaș calorifer natural, plămădit de mîinile legumicultoarelor și împănate cu semințe din soiurile cele mai productive, va alimenta cu răsaduri, îndată ce timpul va fi prielnic, 140 ha de grădină, adică exact a zecea parte din suprafața arabilă a gospodăriei. Numai că, notați bine, această a zecea parte va aduce venituri nete de 1.684.000 lei, sumă provenită din livrarea pe bază de contract a 1.533 tone de legume și care reprezintă 56 la sută din totalul veniturilor nete planificate pe gospodărie. Iată ponderea grădinii legumicole în economia G.A.C. Negoiești.

În lumina acestor cifre, munca legumicultoarelor apare plină de răspundere, dar și de satisfacții.

CELE DOUĂ PASIUNI ALE SILVIEI

Să știți că acum doi ani, cînd am început să lucrez ca îngrijitoare-mulgătoare la vaci, n-aș fi crezut că noua mea muncă îmi va deveni, cîndva, o pasiune. Îmi era destul de greu la început. Aveam date în grijă 11 vaci, toate în perioada de lactație. Nu demult am aflat că pentru mulgerea unui singur litru de lapte mîinile se închid și se deschid de aproximativ 100 de ori. Înmulțiți 100 cu 130 de litri lapte zilnic, cît mulgeam eu... Cînd mă întorceam seara acasă nu-mi mai simțeam degetele. Mi-era greu, erau zile cînd regretam brigada de cîmp pe care o părăsisem, dar nu vroiam să mă dau bătută. Mi-era și rușine să las totul baltă, să zică oamenii că sînt o nepriepută.

Mărturisirea „introdactivă” a Silviei Coșereanu creionează primele trăsături ale portretului său. Ambiție și dirzenie. Ele explică, în primul rînd, drumul lung pe care l-a străbătut în numai doi ani.

Dintr-o mulgătoare neîndemînică, Silvia Coșe-

reanu a ajuns azi una dintre colectivistele cu care gospodăria din Călinești, raionul Pitești, se mîndrește.

La sfîrșitul anului 1963 primul nume trecut pe panoul de onoare al gospodăriei a fost al ei, deținătoarea și a celor mai multe zile-muncă pe sector: 418.

Dar nu numai atît. „Debutanta” de acum doi ani în meseria de mulgătoare a fost pusă, în cadrul schimburilor de experiență organizate cu gospodăriile colective din Bradul de Sus, Geamăna, Văleni-Podgoria, să-și arate priceperea și experiența, azi recunoscute.

Cum a ajuns aici? Prin multă muncă. Sau, ca să folosim termenul Silviei, „exersînd” îndelung. Zeci, sute de zile, începînd cu dezvoltarea „digației” la muls (alt termen al ei, de altfel foarte potrivit) și împletind asta tot timpul cu învățămîntele căpătate la cercul zootehnic unde, de aproape doi ani de zile, este deasemenea fruntașă.

De altfel între rezultatele foarte bune la studiu

ale cursantei Coșereanu și rezultatele în producție ale mulgătoarei Coșereanu există o legătură dialectică, de la cauză la efect. Studiul aprofundat al normelor indicate de știință pentru furajare, pentru respectarea cu strictețe a condițiilor de igienă ș.a.m.d. și-a spus cuvîntul în rezultatele de producție ale mulgătoarei.

A doua pasiune a Silviei Coșereanu am descoperit-o mai tîrziu și cu totul întîmplător. În drum spre casă, a rămas la un moment dat în urma grupului, tăcută, concentrată, în dreptul unui difuzor.

— Auziți? „Prologul” din Paiate...

Așa am cunoscut-o pe iubitoarea muzicii de operă, Silvia Coșereanu.

„Nunta lui Figaro”, „Bărbierul din Sevilla”, „Paiate”, operele lui Verdi, „Oedip”, opera marelui nostru Enescu, îi sînt cele mai dragi. Preferințe printre cîntăreți? Zenaida Pally, Petre Ștefănescu Goangă și, desigur, Herlea...

Acasă un colț de cameră, compus dintr-un splendid aparat de radio, un picup și, bineînțeles, o etajeră cu numeroase discuri, atestă pasiunea de muzicofilă a Silviei.

Silvia Coșereanu, a patra fată dintr-o familie de foști țărani săraci, una dintre miile de „fete fără zestre” de altădată, are azi două mari pasiuni, fără de care — după spusele ei — n-ar putea trăi. Pasiunea pentru munca sa și pasiunea pentru muzică.

O îngemănare cum nu se poate mai armonioasă!

MARIUS POPESCU